

Sted for Høiesteret i Tilfælde, hvor Plakaten af 23de Mai 1840 bestemt nægter det, undertagen med Hensyn til de i Plakaten omtalte Tyveri-, Bedrageri- og Hælerifager. Det er denne Appel, denne Afgang til Paaanke i et saadant stort Omfang, jeg betragter som noget i høi Grad Skadeligt. Jeg skal ikke opholde mig ved andre Betragtninger med Hensyn til dette Punkt end de særdeles store Omkostninger, det vil medføre, og i det Hele den store Indflydelse, det vil have med Hensyn til Arrestforholdene og hvad dermed staaer i Forbindelse. Den ærede Ordfører antyede en Middelvei, som vilde ligge imellem det, der er blevet vedtaget i Folkethinget, hvorved man vendte tilbage til Regjeringsudkastet, og den Beslutning, det høitærede Landsting har taget under Sagens tidligere Behandling her, en Middelvei, der gik ud paa, at forsaavidt Grændsen for Straffen maatte findes at overstige det, som er fastsat i Udkastet, skulde Sagen henvises til Paaafjendelse af Kriminal- og Politivretten. Det har særdeles Meget for sig. Det vilde komme til at medføre, at man overholbt Bestemmelserne i Plakaten af 23de Mai 1840, og at der for Domsældte, for den Sigtede havde en fuldstændig betryggende Garanti, men jeg indseer nok, at der er et Punkt, som i saa Henseende vilde frembyde Vanstuelighed, det nemlig, som den ærede Ordfører berørte i Slutningen af sit Foredrag, at i Lovforslaget, som det er kommet fra det andet Thing, er det bestemt, at i det paagjældende Tilfælde skulde Sagen henvises til Kriminal- og Politivretten for der at paaafjendes af 3, istedetfor som nu af 5 Assessorer, og, som sagt, det kan jeg nok indseer er et Synspunkt, hvorom det i alt Fald jo vilde gjælde at blive enig.

Ordføreren: Den Middelvei, som jeg antyede, og som allerede i sin Tid var antydet i Udvalgets Betænkning, foreligger ikke, og der er altsaa kun Spørgsmaal om at vælge imellem Landstingets tidligere Affattelse af § 14 og den Affattelse af samme, som nu foreligger fra Folkethingets Side. Med Hensyn til Middelveien skal jeg iøvrigt bemærke, at den dog altid har den overmaade store Inkonveniens, at de nye, for offentlige Politifager

etablerede Afdelinger af Kriminal- og Politivretten kun ville kunne komme til at paaafjende enkelte saadanne Sager; thi saasnart Straffekvantummet maatte overstige 20 Rd.s Mulkt eller simpelt Fængsel i 8 Dage o. s. v., vilde de nye Afdelinger med Mundtlighed og Offentlighed være inkompetente. Dette forekommer mig unødt vilde være meget uhensigtsmæssigt, da Tanken og Meningen jo dog har været den, at den Behandlingsmaade, Lovudkastet vilde hjemle for offentlige Politifager, skulde komme alle disse Sager tilgode. Men som sagt, denne Middelvei foreligger i Dieblisset ikke, og den har ikke engang fra nogen Side været opstillet som en Udvei, der kunde vælges. — Hvad nu Endringsforslaget til § 14 angaaer, da har den høitærede Justitsminister stedsse fundet det utilraadeligt. Hans væsentligste og, hvis jeg ikke feiler, hans eneste Grund i saa Henseende er den, at der vilde fremfalde en Masse af Appeller, idet der jo ved Endringen, som den foreligger Thinget, er aabnet Afgang for den Tilstalte til at appellere Politifager til Høiesteret selv i saadanne Tilfælde, hvor Pl. 23de Mai 1840 i Almindelighed ikke tillader Appel. Det er ganske sandt, at det er en Afvigelse fra de nu gjældende Regler om Appel til Høiesteret, men jeg skjønner ikke, at det i og for sig kan ansees for nogen stor Inkonveniens, naar man derved kan opnaae store Goder i andre Retninger. Jeg anseer det ikke for nogen Inkonveniens af nogenomhelst Betydning for de saa Nar, hvori dette Lovudkast jo dog i det Hele kan tænkes at skulle leve. Inkonveniensfer vil der blive under alle Omstændigheder, hvorledes Sagen saa end bliver ordnet; det følger ganske simpelt deraf, at man har kastet Mundtlighed og Offentlighed ind i en enkelt Retning af vor Retspleie, uden at ordne Sagen samtidigt i alle Retninger; men det forekommer mig rigtigt nok, at det er den mindste Inkonveniens, at man i kort Tid og i en Overgangsperiode aabner Afgang for Tilstalte til at kunne indanke offentlige Politifager til Høiesteret, naar Straffen overstiger et vist Kvantum. For det Første maa det jo erindres, at fra det Dieblis, vi have ubeladt Tyveri-, Bedrageri- og Hælerifager i egentlig Forstand, vil der saare sjelden i offentlige Politifager